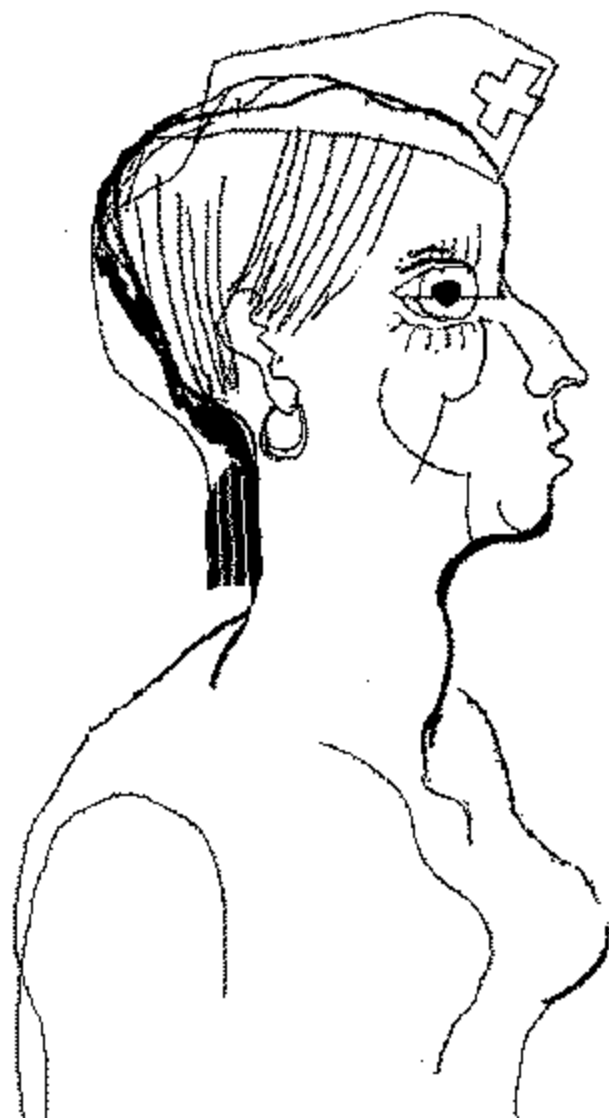

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ИНТЕНЗИВНО ОТДЕЛЕНИЕ

chitanka.info

— Съседе, както го пише по книгите — не мръдвам и чакам Бърза помощ — издрънка Всезнайкото в мене. Милена изчислила тракването на врата от първия етаж — младият доктор се прибирал от нощно дежурство и го мобилизирала по спешност.

— Ще Ви закарам с моята кола, щото не се знае коя ще дойде по-първа — Бърза помощ или Оная -кокалестата, с косата — солидализира се с ПеКо съседът, тътрузейки ме като чувал с ланшни картофи от четвъртия етаж надолу по стълбището.

Не, че нямаме асансьор като по-модерните жилищни сгради; можем при добро желание да ползваме този — на Интерхотел Рига — отстои само на някакви си двеста метра от нас, през две улици, но сега бързаме.

След минути ме стовари, вече в почти насипно състояние и предаде като вторична суровина в приемателен пункт, на санитар-рикша. След ралй по трети коридори, финализирахме в Интензивното.

Нетърпеливи женски ръце ме съблякоха и вече само по датчици, включен на системи, родната болнична бюрокрация ме заръфа стръвно:

— Дайте си личната карта! Как така не я носите! Без лична карта не може! Не знаете ли, че навсякъде трябва да си носите лична карта! Подпишете тука, че сте съгласни за това и това алтерна-тивно лечение. Ако не сте съгласни изцяло доброволно с експеримента, не отговаряме за живота ви — може и да не осъмнете.

...Рандомизирано, двойно сляпо, двойно замаскирано, с паралелни групи, многонационално, клинично проучване за оценка на ефикасността и безопасността на еноксапарин в сравнение с нефракциониран хепарин при пациенти с остър инфаркт на миокарда с елевация на ST — вълните, които получават фибринолитична терапия... и пр. — Вярно с оригинала.

Ооо! Това ли било; толкова е ясно и просто разбираемо! Да, бе! Така кажете, де...

— Подпишете и тука, че всичко е на Ваша отговорност... сега и тука подпишете — ако не помогне на Вас, поне ще помогне на други хора в бъдеще...

Все такива едни хубави и обнадеждаващи думички, да ти е драго да се ядосваш.

Прикован по гръб към осцилограф, банка с бълбукащи илачи; промушен на най-деликатното място с болезнен катетър и стотина сестри с разни калибри абокат и спринцовки; подписвам с вдигнати ръце в поза — предавам се; подписвам ошашавен, без да разбирам за какво става дума — на юнашко доверие.

Едно рошаво рогато, не толкова симпатично като Ян Бибияновото дяволче Фют; по-черно на белия фон на сестрите, ехидно

ми намига:

— Падна ли ми в ръчичките; откога те дебна; подпиши тука и тука, че идваш доброволно при нас в пъклото! И там има хора, не бой се! Ще ползваш преференции!

И току навира лъснатия си с печатарско мастило задник, зографисан със серни калиграфии.

— Пуснете съпругата, да се сбогуват; няма да издържи дълго — гали ухото ми оптимистична прогноза изпусната на висок глас.

Шепнем си, като за сбогуване, нежни думички и сериозни заръки с любимото момиче — неразделни повече от четири десетилетия. Само наши си думички... толкова сериозни, че да ти се доплаче.

Уточняваме се — на кое облаче по-точно, там горе, ще я чакам, та като и дойде редът, пак да сме си двамцата, ръчица за ръчица. Кои картини за кого да са и кои — дарение за галерии; никакви тъжни ритуали и да ме споменуват с усмивка. Толкова!

Сбогом!

Колко било просто — висиш на тънка прокъсана паяжинка и... чакаш да се доскъса! Я дочакаш — я не! Мислите ми безсмислено се заплитат в други закъсани паяжинки. Нещо голямо, бяло, хладно и меко се спуска и притиска докато...

Оглушителна тишина. Я...? Нищо не се чува! Татко е замрял в ослушването си: Не тик-така! Маmicата му...- сдъвква последните думи ведно с вкусно препечено агнешко късенце с ориз на фурна — любимата му гозба. По брадата му се стича застиваща шафранена мазнина — негов си патент; не я усеща. Мама се пресяга и я попива с бяла колосана кърпа.

Прекъсваме си обедата. Райко — стенният часовник, пак е спрял! Купил го е отдавна, от разпродажбата на прекратилата дейността си Генерална банка, в която е работил на младини. Часовникът е цъкал над главата му ... или той под него — чиновническа им работа и има сантиментална стойност.

Тридесет и седем сантиметра кръг, многоъгълна задна част... ха сега де — шест или осмоъгълна е; в момента не мога да реша — а толкова съм си играл с него, след татко, да го подкарам. С четири пръста стругована на гевречета рамка, с месингов пръстен, тук-там

патиниран в бакърено. Циферблатът е с големи, черни римски цифри, с много дебели и много тънки стволоче, на бял, леко жълтеникав целулоиден фон. Цифрата шест е прободена от метално пръстенче, колкото стотинка — отворът за навиване на пружината; а ключът — с формата на тирбушон стои отгоре, до гвоздейчето.

Татко си изува чехлите, с пъшкане се покачва на стол, протяга ръце нагоре — той е висок мъж, но стаите са стар градски стандарт — по три и половина метра. Открехва надолу капаче; лъсва плоското тумбенце на махалото; задвижва го и дълго намества часовника наляво-надясно. Подлага хартийки; по стената има белегчета, драснати с молив, които само той си знае. Пак ослушване — май вече работи!

Мама издебва и между две паузи тишина, невинно вметва, че умните хора такива часовници ги подхвърлят на враговете си, да им разбият спокойствието, да провалят обедите им и само да слухтят — дали работят; щото когато работят, не се чуват; а когато спрат, в стаята настава куха, оглушителна тишина! И всички викват:

— Часовникът спря!

Ослушвам се. Моят часовник дали още работи; дали хартийките му са подложени както трябва.

Нищо не чувам — значи още работи!

Докога ли?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.